

er ydet de fleste andre Fakulteter, ikke blot det medicinske og matematisk-naturvidenskabelige, men ogsaa det juridiske Fakultet, hvor der for nylig er indført fast Manuduktionshjælp. I det filosofiske Fakultet har man som bekendt kun haft saadanne Lektorer i Svensk og Tysk samt Kurser i Tillægsgag i Græsk og Latin beregnet paa studerende fra andre Fakulteter.

Af alle disse Hensyn maa Fakultetet bestemt fastholde sit Krav om Indførelse af Undervisningshjælp. Idet man henviser til medfølgende Udtalelser fra Faglærerne i Tysk, Engelsk, Fransk, Latin og Historie, anmoder man derfor om, at der til dette Formaal maa blive stillet 15 000 Kr. aarlig til Universitetets Raadighed. Denne Sum ønskes samlet stillet til Fakultetets Raadighed, saaledes at den af Fakultetet fordeles paa de enkelte Fag efter hvert Aars Behov, foreløbig for et Tidsrum af 5 Aar, indenfor hvilket efter den nye Undervisningsplan de studerende skal kunne afslutte et Studium.

Undervisningshjælpen og den forlangte Sums Fordeling i Enkeltheder kan efter Sagens Natur ikke forud beregnes med Sikkerhed. Det vil bero paa Deltagelsen indenfor de forskellige Fag, hvor stort et Antal Kurser der maa indrettes. Under Hensyn til Beregning af tilsvarende Undervisning, særlig ved Statens Lærerhøjskole, mener man, at der gennemgaaende bør regnes med en Betaling af 8 Kr. pr. Undervisningstime. Da der imidlertid i Sprogene vil være et uforholdsmæssig stort Arbejde med Stilretning, har man ment at maatte regne med særlig Betaling pr. Stilretningstime (paa gennemsnitlig 8 Stile).

Med Hensyn til *Undervisningshjælpens Form* skal Fakultetet udtale, at man principielt ikke ønsker Ansættelse af faste Medhjælpere (Lektorer), men, ogsaa under Hensyn til, at Erfaringer i denne Henseende bør indhentes, agter at stille de enkelte Fag frit med Hensyn til de Former, under hvilke den fornødne Hjælp tilvejebringes.

Angaaende de *fakultative Hjælpfag* skal Fakultetet, i Overensstemmelse med Skolemændenes Opfattelse, udtale, at det, bortset fra Latin, formentlig vil være muligt for de studerende at tilegne sig de fornødne Kundskaber dels selvstændigt paa Grundlag af deres Studentereksamen, dels ved at følge enkelte Eksaminatorier, eventuelt Forelæsninger og Øvelser indenfor de forskellige Fag.

Ved § 4, 2det Stykke, i Forslag til kongelig Anordning har Fakultetet ønsket at give *candidati (candidatæ) magisterii* og Magistre under Fakultetet Adgang til at underkaste sig *Tillægsprøver* i Fag, som ikke er Skolefag. Hensigten hermed har været at byde de Kandidater, som i deres Studietid ved Siden af Eksamensfagene har dyrket andre Emner, og dem, som efter deres Eksamen har anvendt nogen Tid paa saadanne Studier, en Mulighed for at gøre de derved erhvervede Kundskaber praktisk gældende. Overhovedet maa det anses for nyttigt, at der i Ikke-Skolefagene foruden de meget omfattende Magisterkonferenser ogsaa kan tages mindre Prøver. Naar man har ment, at kun *candidati (candidatæ) magisterii* og Magistre bør have Ret til at underkaste sig saadanne Prøver, har man ladet sig bestemme saavel af et praktisk som af et videnskabeligt Hensyn: det praktiske Hensyn ikke at lokke unge studerende til at sætte hele deres Fremtid ind paa et fjernere liggende Studium, og det videnskabelige Hensyn ikke at skabe Specialister, som mangler et bredere almindeligt Grundlag for deres særlige Studium. Det er Fakultetets Anskuelse, at Prøverne i disse Tillægsgag bør holdes under lignende Former som Skoleembedseksamen, altsaa under Medvirkning af Censorer udnævnte af Ministeriet.

Med Hensyn til *Eksaminerne* har Fakultetet — i Overensstemmelse med Undervisningsinspektøren — foreslaaet Faldegrænsen sat til g eller en dertil svarende Gennemsnitskarakter af 4.

Fakultetet ønsker til Slut at udtale som sin Overbevisning, at de berettigede Krav, der fra Skolens Side kan stilles til dets Undervisning, for saa vidt denne tager Sigte paa Uddannelsen af de fremtidige Lærere, fuldt ud er imødekommet ved Forslaget. Naar dette saaledes vistnok bør erkendes, maa det paa den anden Side stærkt betones, at det kun er een Side af Universitetsundervisningen, der hermed er sket Fyldest. Universitetets Lærere har ikke blot en Ret, men ogsaa en Pligt til at vejlede de viderekomne Elever i det mere fremskredne videnskabelige Studium og til at dygtiggøre sig hertil gennem selvstændig Forsk-